

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštino vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom

za celo leto 3 gld. — kr.

„ pol leta 1 „ 60 „

„ četrt leta — „ 80 „

Naročnina se pošilja
opravištvu v dijaškem
semenišču (Knaben-
seminar.)

Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste

prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepia-
čani listi se ne spre-
jemajo. —

Za oznanila se pla-
čuje od navadne vrsti-
ce, če se natisne en-
krat 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Kdo nam naj vodi bližnje volitve.

Prihodnji teden bo šestnemu delovanju držav-
nega zbora dunajskega storjen zaželeni konec.
To je tisti državni zbor, v katerem so nemški
ustavoverci in liberalci imeli večino ter delovali
tako, da nas večni Bog vsikdar varuj take večine
poslancev. Največja njegova zasluga utegne biti
ta, da vsi prav nemilo čutimo, kakih poslancev ne
smemo več voliti, namreč takih, ki trobijo v libe-
ralni-nemško-ustavaški rog, kakoršni so bili n. pr.
Seidl, celjski Forregger, koroški Petritsch, kranj-
ski Dežman itd. Toda sedanji ministri nečejo
dolgo pogrešati državnega zbora in bodo torej
nove volitve razpisali že proti koncu najbližnjega
mesenca junija. Imamo torej dolžnost hitro in
resno premišljevati in porazumiti se: koga bomo
volili in kako postopali, da si zmago zagotovimo.
Kajti dobra priprava na boj je polovica zmage.
Povsod pa je treba dobrih voditeljev!

Liberalci se že povsod in trdno priprav-
ljajo. Gospodstva ne spustijo zdobera iz rok! Za
štajersko deželo so v Gradcu osnovali centralni
volilni odbor; načelnik mu je g. dr. Svoboda,
česki odpadnik in nemčur, osnovatelj podpornega
društva za odpadle mešnike in izstople bogoslovce,
ob enem urednik znane „Tagespošte“. Kako bo
tedaj ta list piskal, tako bodo ustavaški liberalci
in nemčurji povsod plesali in volili. Vendar nam
Slovincem se jih ni treba črez red bati. Nekaj
zato ne, ker so se sami že precej izdelali. Drugič,
ker so med seboj razcepljeni v „stare“ in „mlade“
liberalce. Prvi so za osvojenje Bosne in Herec-
govine, drugi pa nasprotujejo. S prvimi vleče znani
Karneri in sploh grajščaki, z drugimi pa Seidl, For-
regger itd. bolj mestni poslanci. In tretjič, ker jih
nemški konservativci hudo nadlegujejo. Ti imajo v
Gradcu že sestavljen centralni volilni odbor za nem-
ške volilce, na Slovence ne jemljejo ozira. V tem
odboru so vsi njihovi deželni poslanci. To pa kaže
tudi nam Slovincem na Štajerskem, kako imamo
postopati in nam daje pravi odgovor na vprašanje:
kdo nam naj vodi bližnje volitve za državni zbor?

Pred vsemi gotovo so tukaj poklicani naši deželni
poslanci gg. Herman, dr. Vošnjak, dr. Dominkuš,
Kukovec, dr. Radaj, prof. Žolgar, dr. Šuc in Flu-
her. Ti so najzaslužnejši, najnovejši od ljudstva
samega prostovoljno, deloma po hudi borbi, iz-
voljeni in postavljeni zastopniki Slovencev. Ti
naj bodo prošeni, da se neke zberejo na pogo-
vor, pa naj tudi povabijo odličnejših narodnjakov
vsakega stanu. Po tej poti pridemo najleži in
najgotovejši do popolnega porazuma in krepkega
zmagonosnega, ker vzajemnega in združenega po-
stopanja! Vse pa se mora hitrej ko mogoče storiti.
Kajti tudi pri volitvah velja, kdor prej pride, prej
melje!

Gospodarske stvari.

Ruska mrežasta kumara.

M. Ruska mrežasta kumara je v Ukrajini
na Ruskem doma. Tam jo v velikej meri in na
prostem polji pridelujejo. Za tamošnje prebivalce
je ta kumara priljubljena in vsakdanja hrana.
Nekoliko let sem se je začela tudi pri nas sejati
in prirejati. Posebna znamenja te kumarne sorte
se nahajajo samo na sadežu ne pa na drugih
delih. Rastlina sama je popolnoma enaka našej
navadnej kumari. Tudi v nobenem drugem oziru
nima znatnih razlik od naše. Dolga je na-
vadno 12 centimetrov, debela pa 7 centimetrov.
Tehta poprek jedna 70—80 gramov. Ta velika
teža ima vzrok v trdnosti mesa in v tem, da v
kumari ni dosti vode, ali vsaj veliko manj, kakor
je pa ima primeroma navadna kumara. Lupina
mrežaste kumare je v začetku rasti zelena. Bolj
ko seme v njej zori, se barva spremeni v svetlo-
rujavkasto in postane mrežasta, kakor da bi jo
žile z mrežo prepregale. Podobna je zelo mre-
žastej dinji ali meloni. Ob enem se spremeni
tudi barva celega sadeža. Postane ali žolta ali
zelenkasto rujava. Barva mreževine, ki celi sadež
preprega, je medlo bela. Lupina je sicer prav
gladka in nikdar grenka, kakor pri navadnej do-
mačej kumari. Meso je trdno, pri zrelej kumari

1,4 centimetrov debelo, skoraj belo in pod lupino nekoliko zelenkasto. Okusa je kaj dobrega, in vendar ne dosti drugačega, ko navadna domača kumara. Seme zrelega sadu je lepo in dobro raščeno in ga obilno je. Rodovitna je ta kumarna sorta zelo. Ruska mrežasta kumara zahteva v dobro prospevanje prsteno in dobro prerahljano zemljišče. V prosti solnčnati legi na prstene grebene posajena dobro raste, če je vreme le količkaj ugodno. Plodov prav gosto nasadi. Za gnojno gredo se pa manj prilaga, ker v nji manj ploda zaredi in sploh tako lepo ne prospeva, kakor v prosti legi. Ker se kumara mreževanka kaj rada izleže zlasti oziroma na velikost in barvo, je treba jo samo za se saditi, če se hoče, da čista in pristna ostane. Proti vremenskim nezgodam je dosti manj občutljiva in zato je za bolj mrzle kraje, v katerih naša domača kumara že več dobro ne raste.

Kaj početi, če si konj kopito ali govedo parkelj zabrehne.

M. Najrajše se prigodi konjem in govedom, da jim kopito ali parkelj zabrehne. Vname se namreč meča, t. j. meso v kopitu ali parklju, če žival pretrdno stopi ali kako drugače ta del noge pritise ali zamučka. Zato se ta bolezen na nogah največkrat pri ovih živalih prikaže, ktera so prisiljena mnogo in dolgo po trdem, še bolj pa po trdem in neravnem potu hoditi. Goveda si parklje največkrat zabrehnejo, če so parklji predolgi. Nereditkokrat so krive pri konjih napačne podkove tej bolezni, ako so prekratke, preslabe in se zaradi tega lahko zakrivé. Tudi podkove, ki zadaj z zobmi pretrdno nogo obsegajo, lahko to bolenje vzročujejo. Prikazni te bolezni so: rahlo stopanje in sem ter tje hromost. Pri nastopanju živina mečo varuje pretrdnega stopanja, žival ne stopa z celo težo na nogo, kar se najbolj v vročini pokaže. Meča v nogi je vneta, in če kri iz nje stopa, je nekako nestanovitna. Včasih je na otisnjenem mestu rob rogovine od mesa odtrgan in iz delov od rogovine ločenih curi kri z vodo pomešana. Ako ima žival na več nogah tako bolenje, rada leži in trese jo včasih celo mrzlica.

Navadno se vnetina v 4—8 dneh razdeli, včasih pa se začne vse ali samo na ovih delih noge, ki so od rogovine ločeni, ali pa tudi v globočejših delih, gnojiti. Ta okoliščina seveda ozdravljenje zakasni. Najbolj je tako boljni živini pomočja potrebno in pa dobra, suha, mehka nastelja. Tudi hladivni obkladki na bolnem mestu dobro storé. Ko bi se krvavi toki po mečini tkanini bili razlili, in če se ne kaže, da bode ta kri od mesa samega se posesala, tako se mora nabrana krvava tekočina tako ali tako izpustiti s tem, da se skozi oteklino prebode. Dokler vnema trpi, se morajo vedno hladivni okladki rabiti, brž pa, ko se začne cela zagnjida gnojiti, najboljšé dene, ako se noga koplje v vodi, v kateri se je seneni drobir poparil. Odluščeni delki rogovine se morajo z

primernim nožem odstraniti. K vsemu temu pa je svetovati, da se pokliče izveden in skušen živinjski zdravnik, ki s takim delom zna ravnati. Ako se iz zagnjide začne cediti sirasta tekočina, je najboljšé, da se odluščena rogovina pri miru pusti. Ako se boleno mesto, iz ktere se ova tekočina poceja, vsak dan z vodo namaka, v kateri se je 1—1½ procenta plavega ali kuprovega vitriola razpustilo, to dosti pripomore, da se rana posuši.

Ko bi bilo napačno podkovanje krivo zagnjide, sneti se mora napačna podkev. Ko bi se pri konji zagnjida bila izcimila vsled tega, da žival pri hoji s prednjim delom kopit zadnje noge bije ob mečo prednje noge, je treba skrbeti, da se ti napaki po znanem načinu v okom pride.

M. Leča spada k tistim stročeninam, ki mnogo skrbi in strežbe zahtevajo. Ona je tanke in njezne rasti in hoče dobro obdelovano zemljo. Plevel njej lahko v rasti škoduje in zadušuje. Zato kaže, njo bolje po vrsti sejati, nego po širokem. Vrste naj so po 25—30 centimetrov vsak sebi. Na hektaro se porabi 80—100 litrov semena. Leča ima rada, da se okoplje, ali še bolje, če se osiplje. Zadnje delo se mora opraviti, predno gre v cvet. Da se prav lepo zrnje pridela, se ne sme pustiti, da na njivi popolnoma dozori. Ampak treba jo je prej s koreninami vred popipati in po ostervah razobesiti, da se popolnoma dozore in posuše. Tako dobi zrnje lepo barvo in tanko lupino. Leča se rada kupuje in dobro plačuje.

M. Duh po plesnobi kako ga iz vinskih sodov spraviti. Da se duh po plesnobi iz vinskih sodov odpravi, se gorušica ali ženof kot izvrsten pomoček priporoča. Za sod, ki drži 10 hektolitrov se vzame 10 dekagramov, t. j. na vedro 1 lot gorušice. Ta se dene v sod in na to se 10 litrov vrele vode vlije. Na vedro pride 1½ firkelna vode. Čez nekoliko časa se vidi, da se doge začno potiti in dozdeva se kakor, da bi v sodu nahajajoča se tekočina skozi lesne luknjice udarjala. Po 3—4 dneh se gorušična voda iz soda iztoči, sod s čisto vodo do dobra izplakne in pa z vinskim cvetom. Na tak način se pridobi zopet čist sod z malimi potroški.

M. Kako drevo, ki je v polnem listju, presaditi. Dostikrat nanese potreba, da se mora drevo, ki je že v polnem listju, iz tega ali onega vzroka na kakem mestu izdreti, ker je morda prostor za kaj druga brž neobhodno potreben. Škoda je drevo, včasih prav lepo, pokončati. Ti škodi se more izogniti, ako je mogoče s prstno kepo ali grudo presaditi. To se pa takole godi: Nekoliko dni pred presajanjem se naredi okoli in okoli drevesa 10—12 cent. široka grabica, ki večidel korenin obsega in je dosti globoka, da tudi do globokejših korenin sega. Ta grabica se po večkrat z vodo zalije, kar naredi, da se zemljišče krog in krog namoči in tako mogoče postane, drevo s prstno kepo vred izvzdigniti, rahlo prenesti ali prepeljati in na

drugem prostoru v že pripravljeno jamo posaditi. Tako presajeno drevo ne čuti dosti, da je bilo presajeno.

M. Kako se puter za zabel dolgo časa sladek in okusen ohrani. Puter se dene v glinast lonec, ki se potem v večjo posodo n. p. večji lonec, ki pa tudi iz železa biti sme, postavi. Kar je prostora med manjšim s putrom natlačenim loncem in pa med večjo posodo, ta se z mrzlo vodo zalije in potem vse na vroči ognjišni plati od spodaj gori zgreje. Pri tem delu ali kuhanju je treba gorkomera ali termometra, da se voda v večji posodi ne zgreje bolj ko na 50 stopinj Cels. ali 40 Reomira, ker, če se voda bolj zgreje, puter potem zgubi svoj lepi putru lastni duh in okus. Vode mora v večji posodi vedno jednako visoko stati, da puter v loncu nižje stoji, ko pa vodna površina v večji posodi. Ko preteče ura, padejo v putru vse nesnažne stvarice in vsi mlečni delki na dno, in zgoraj ostane, kakor najlepše olje, svitla maščoba. Ta se polagoma izcerpa in v 5—6 urah je vse delo končano. Dobljena tekočina se vlije v steklenice, v kakoršne se jeseni zrelo sadje navadno vkuhava. V takih steklenicah se da puter mesece in mesece hraniti in ima vedno duh in okus frišnega putra, S časom dobi tako raztopljeni puter podobo najlepšega olivnega olja.

Strup za gosenice. Te golazni letos vse mgoli po drevesih, posebno mladih. Ako jih ne pokončamo, nam objedó drevesca do golega, da bodo stala brez listja in sada, kakor po zimi. Najboljše sredstvo grdo golazen pokončati je „milnica“ ali „žajfnica“. Za 4 krajcarje „mila“ ali „žajfe“ se skuha v litru vode in dovolj je strupa za gosenice celej drevesnici. Ako se s petotjo celi kup gosenic namaže ali namoči, pocapajo v trenutku. V jutro se to najleži zgodi, ker so večidel na kupih, posebno, kedar je malo hladno. Kakor hitro solnce posije in se ogrejó, zleze vsaka na svojo vejico mladik žret. Gnjezde se pa porežejo z vejicami vred in sožgejo ali potep-tajo. Milnica pokonča le tiste, ki niso več v gnjezdih. Radostno bo vsaki sadjerejec gledal z milnico namočene gosenice zvijati se in padati na zemljo. Kedar se namočene počrne, se ni treba bati, da bi kaj škodovala drevescem. Lastna poskušnja me je dovolj prepričala, torej svetujem vsakemu tako storiti. Jurij Žmaveč.

M. Kako lesnega črva pokončati. Pomoči se v ta namen peresno bandero v salmijakovec in tako par kapljic te tekočine v črvovo luknjo v drevesu kane in luknja do dobra zamaši.

Sejmovi. 12. maja Apače, sv. Janž arvešk. okraja, Planina, Studenice, sv. Nikolaj v Susilah, Ponkva, Slov. Gradec; 5. maja Gradec; 16. maja št. Ilj v Slov. goricah, Vojnik, Pilštanj, Bizeljsko, sv. Martin v Sulmskeji dolini.

Dopisi.

Iz Lembaha. (Srebrna poroka). Na predvečer 23. aprila se je glasil tudi pri nas možnarjev strel, ter naznanjeval celej okolici pomen redke svečanosti. Namenjeni so bili kresi po hribih, vendar močno deževanje je zabranilo razsvečavo. Dne 24. aprila že ob 7. uri, ker je bila sv. meša napovedana, je šolarjev in odrasčenih ljudi vse mrgolelo. Šolarji spremljani od učiteljstva in drugih, podajo se k sv. meši, pri kateri so milo popevali cesarsko pesem; naslednje tudi „Te Deum“ alj zahvalno pesem. Po svetej meši gredó zopet k šoli po dve lipici z venci oviti in podobi cesarja in cesarice. Tamkaj se postavijo v vrsto z zastavami, kojih je bilo 15 nalašč zato pripravljenih. Bile so slovenske, avstrijske, habsburške, bavar-ske, štajerske itd. Osem praznično oblečenih fantov je vzelo na nosalih z venci in traki ovito cesarjevo podobo na rame; enako osem belo oblečenih in ovenčanih deklet podobo cesarice. Med zvonjenjem in strelbo z možnarji so nesli lipici k cerkvi, podobi pa pevaje cesarsko pesem v dvorano g. J. Robiča, šolskega načelnika. Mično je bilo gledati ovenčano mladino nositi podobe in milo popevati. Potem smo šli na cerkveni prostor, kder so šolarji v jame, koje so sami že poprej skopali, vsadili: 5 hrušek, na ta namen požlaht-njenih tako imenovanih cesaričic, in dve lipici med popevanjem slovenskih pesmij. Hruške so za cerkvijo, lipici pa pred vhodom v cerkev. Ko so bila drevesca vsajena, so č. g. župnik v prav ginljivej besedi razložili pomen svečanosti. Petero hrušek naj spominja mladino na petkrat pet ali pet in dvajsti letnico srebrne cesarjeve poroke; dve lipici pa na milega in dobrotljivega očeta in mater cele avstrijske dežele, svitlega cesarja in preblago cesarico. Na solznih očesih navzočih ljudi se je videla ljubezen in vdanost naših slovenskih prebivalcev do milega vladarja in vladarice. Končali so s „živijo-klicem“, kar je navdušeno odmevalo po celej okolici. Po končanem nagovoru je sledilo razno igranje. Veliko radosti so imeli pri lomljenju piskrov s prevezanimi očesi. Na piskrih so bila darila za vsakega, ki je do piskra prišel in ga s palico zdrobil. Med igranjem je blagi g. Robič, šolski načelnik, pekel prav po starej slovenskej navadi pod milim nebom celega prašiča, enega pa je dal kuhati. Ubogi in šolarji so imeli prav okusen obed; ker jim tudi vina ni manjkalo, ki so ga dobrotniki v vedricah donášali. Okoli 300 ubogih in šolarjev se je nasitilo. Po obedu so zapeli pod vodstvom g. Fr. Roškerja, nevtrudljivega nadučitelja, prav mične pesmice. H koncu še je dobil vsak šolar darilo po srečkanju, zmes tudi cesarjeve in cesaričine podobe. Še enkrat so zapeli ter veliko bolj navdušeno cesarsko pesem, in z močnimi živijo-klici cesarju in cesarici pa tudi vsem dobrotnikom se podali ob treh popoldne na vse kraje vsak na svoj dom. Tukaj izrekamo javno

zahvalo vsem dobrotnikom, g. župniku in učiteljem; g. Fr. Roškerju in Fr. Praprotniku, ki se je posebno trudil svečano obhajati srebrne poroke den in g. Zemljiču. Enako tudi g. Robiču, ki je ob potu svojega obraza prašiča pekel in prav okusen obed šolarjem in ubogim napravil. Take svečanosti še Lembah ni videl, in gotovo bo še dolgo ostala v spominu vsem!

Iz Ponkve. (Cesarjevo srebrno poroko) obhajali smo tudi tukaj prav veselo. Dobili smo od okrajnega šolskega sveta iz Celja okrožnico, v kateri je bilo priporočeno posebno šolske mladini nekoliko veselja pa tudi odraščnim ljudem v spomin Njih Veličanstev cesarja in cesarice za srebrno poroko kako veselico napraviti. Na 23. dan aprila zvečer bilo je večjim posestnikom in občinskim odbornikom z okrožnico od županstva naročeno, naj ta večer po hribcih te občine krese prižgejo, kar se je tudi zgodilo. Zvečer užge se prvi kres na hribcu sv. Ožbalda: na svit tega kresa zagromijo možnarji iz ponkovskega hribca, da se daleč razlega njih grom. Drugo jutro 24. aprila zbrali so se otroci v šoli ob 7. uri. Bili so potem peljani od g. učitelja v cerkev k sv. meši. Po sv. opravi so šli zopet v šolo, kder jim je vrli nadučitelj g. Oberski pomen današnje svečanosti razložil, kakor tudi žalostne in vesele dogodke iz Njiju veličanstev življenja. Odraščeni ljudi bilo je vse polno. Otroci zapojó potem cesarsko pesem. Po dokončanej pesmi zagodejo godci cesarsko himno, in podamo se skoz ves Ponkovsko na prijazen kraj spremljani od navdušenih naših faranov, ki so šolsko mladež po zmožnosti razveselili s potrebno jedjo, pijačo in raznimi darovi. Okoli 11. ure razidejo se otroci in odraščeni ljudje prav veselo. Možnarji naznanjali so konec te svečanosti.

Od sv. Ilja v Slov. goricah. (Cesarjeva srebrna poroka) se je tudi pri nas slovesno obhajala. Predvečer so možnarji gromeli in naši veterani in rezervisti, posebno pa tukajšnji g. Maks plem. Suškovič, kateri si je največ prizadeval, da se je to storilo, so napravili bakljado; ž njo so šli pred farovž, kder so nje č. g. župnik lepo nagovorili, in trikratni živijo-klici so zadoneli na svitlega cesarja in cesarico. Potem so izvrstni godci zagodli „Radeckijevo in slednjič cesarsko himno“. Drugi dan 24. aprila okoli 10. ure so se podali v cerkev med godbo in pokaanjem možnarjev: šolarji, učitelji, župani, šolski nadzornik in mnogo ljudstva. Med šolarje se je razdelilo blizo 100 knjižic „Cesar Franz Jožef I.“ Pred sv. mešo imeli so naš č. g. kaplan jako primeren nagovor ter nam posebno na srca polagali zvestobo in ljubezen do svitlega cesarja; ter so svoj govor končali s prelepimi besedami; naše geslo bodi: vse za vero, dom in cesarja! Po sv. meši bil je „Te Deum“ in potem se je pela in svirala „cesarska pesem“. Na večer bila je živahna veselica v gostilnici g. Fluherja.

Iz Leskoveca v Haložah. (Srebrno poroko) smo tukaj 2krat obhajali: v nedeljo 27. apr. po zaukazu cerkvene oblasti v cerkvi za vso ljudstvo, a dne 24. aprila posebič za šolsko mladež. Vsi otroci šolski prišli so praznično oblečeni v šolo in so bili potem peljani v cerkev, kder so č. g. kaplan Meško slovesno sv. mešo peli. Med službo božjo pa tudi ob istej priliki v nedeljo popevala se je slavnostna pesem, prav spretno in svečanosti primerno zložena po tamošnjem mnogoletnem in velezaslužnem učitelju g. Maurusu. Pesem proslavlja posebno res velikansko milosrčnost in radodarnost cesarjevo. Po sv. opravi je vrli načelnik krajnemu svetu, g. Ivan Drevenšek, učence in učenke v šoli zbral, jim razložil pomen in imenitnost dnešnje svečanosti in naposled vso šolsko mladež pogostil s pšeničekom in vinom. Tudi je on prvi napil rekoč: „Bog živi Njiju veličanstvi, cesarja in cesarico, in ju ohrani zdravih, srečnih, veselih in v milosti božjej do zlate poroke!“ Navzoči so mu pritrdili z živahnim: živijo-klicanjem!

Iz Hoč pri Mariboru. (Srebrna poroka). Bilo je zvečer 23. aprila, ko smo se uže spat spravljali. Naenkrat zaslišimo močno grmenje možnarjev. Vse hiti iz hiš gledat in poslušat, kaj da je. Sedaj zagledamo pred seboj grajščino Hausambacher vso v enem ognju, bliščobi in svetlobi. Na stotine lučic je gorelo, svetilo, v raznih barvah lesketalo in migljalo. Grof Nugent je dal svoj grad srebrnej poroki cesarjevej na čast res sijajno razsvetliti. Drugo jutro so nas pa Hočki zvonovi povabili zraven pokaanja možnarjev k levitiranej sv. meši č. g. dekana. Šolska mladina je živahno popevala cesarsko pesem.

Iz Mahrenberskega okraja. (Starše rubijo), rubljene reči potem po dražbi prodavajo in časih celo po slepej ceni, to pa ne samo zaradi dolžne dače in drugih dolgov, ampak zaradi tega, ker svojih otrok redno v šolo ne pošiljajo. Taka se je v Brezjem tamošnjim nekaterim roditeljem zgodila pa tudi č. g. župnikova krava bila je rubljena, in 24. aprila prvič dražbana, ker niso nekega 14-letnega dekleta, svoje sorodkinje, v šolo pošiljali. Tako postopanje od strani dotičnih šolskih gospodov je ondi tem čudniše, ker v Brezjem prav za prav šole nimajo, ampak le mežnarijo s prav tesnim prostorom, kojo pa cerkveno predstojništvo tudi za učilnico rabiti prepušča. Všolanih je 80 šolarjev, ki gotovo vsi naenkrat prostora nimajo v sedanji učilnici. Uže bivši okrajni glavar plem. Strohbach je o tej učilnici dne 28. maja 1877 napisal: „učilnica (Messnerkeusche) v Brezjem je nepodobno slaba in jena daljna poraba uže iz ozira na zdravje učencev nepriustljiva“. Vkljub temu se pa kaznujejo starši in redniki, če uže 13., 14 in 15 letnih otrok ne pošiljajo v tako šolo! Župnikova krava bo 8. maja zopet dražbana, ker prvokrat ni bilo kupcev!

Od sv. Petra pri Radgoni. (Sv. misijon.) Čas od 24. aprila do 1. majnika so bili pri nas

praznični dnevi, dnevi duhovnega veselja; imeli smo sv. misijon. Obhajali so ga trije č. oo. iz slavne družbe Jezusove. Vsak dan ste bili dve slovenski pridigi, in da bi bilo tudi Nemcem ustrezno, ena nemška na den. Vreme je bilo deževno, na polji delati ni bilo mogoče, delo v goricah pa že končano, tem leži se je ljudstvo sv. misijona udeležilo; slabi in daljni poti ga niso nikakor zadrževali, bilo je ljudi, da se je vse trlo. Kazalo je ljudstvo čudno strpljivost, še na večer ob 8. so pristopali k sv. obhajilu. Beseda slavnih govornikov je gotovo genila vsakega, marsiktero trdo srce se je omehčilo, marsikteri odvalil velik kamen, ki je težil njegovo vest in zdaj s hvaležnim srcem pravi: „Srečni in zlati čas svetega misijona, o da smo učakali tudi ga mi“. Zato pa hvala č. gg. misijonarjem! Hvala pred vsem pa č. g. župniku, ki so nam v teku enega leta že drugokrat pripravili tako duhovno veselje, in se ne bojijo ne truda ne stroškov, kjer gre za zveličanje duš! Dal Bog, da sv. misijon obrodi obilo zaželenega sadu. —

Iz Solčave. Gledé na majhno število duš v Solčavi smo imeli mesenca aprila veliko bolnikov in mrličev! Zvonovi so kaj milo peli in še pojó, ko pogosto duhovnika k bolnikom spremljajo, še gosteje pa in tužno pojó za duše rajnih, temveč, ker je tukaj navada, da se vsakemu mrliču, dokler je na mrtvaškem odru, najmanje trikrat zvoni. Koze ali osepnice namreč po celej fari otroke, pa tudi nekatere odraščene, silno trpinčijo in morijo. Redka, redka je hiša, kjer bi ne imeli, ali kjer bi ne bili uže imeli bolnikov. V malih tednih jih je tukaj za osepnice 18 pomrlo! In vedno še vnovič zbolevaljo. Sicer lepi in veseli prvi maj je pri nas bil ne samo zavoljo mrzlega vremena neprijeten, a tudi zategadelj tužen, ker ta dan smo tri za koze umrle pokopali, kar se v tri in trideset letih mojega tukajšnjega duhov. pastirstva na en dan še nikedar ni pripetilo! Koze so bolezen, katera kot kaka oseba skrivno od kraja do kraja, od hiše do hiše potuje. Tu sem so prišle čez planine iz Železne Kaple potem, ko so tam že neki čez 50 ljudi pomorile; prikazujejo se zdaj vnovič v naši drugi sosednji fari st. Jakoba v Koprivnem na Koroškem; tudi tam je nekaj otrok na tej bolezni pred tednom pomrlo. Lučkej fari, uni kraj naše „Igle“, je dosehdob ta bolezen še popolnoma prizanašala, toda bati se je, da bo kmalu tudi tam. Je došla čez visoke planine, bo pridrla tudi čez tesno „Iglo“; na vrata že trka, saj pri dveh naših poslednjih kmetih pred „Iglo“ ravno zdaj nekaj oseb, in sicer bolj odraščenih, napada. Pred nekim časom, ko pri nas koz še ni bilo, je dragi „Gosp.“ iz „Vuharja“ povedal kaj ljubeznjivo in tolažljivo obnašanje tamošnjega zdravnika do bolnikov z enako boleznijo! — toda pri nas je drugače, — od nobene strani se nikdo ne zmeni — ne za bolnike, ne za njih stanje!

J. Jane, župnik.

Politični ogled.

Astrijske dežele. Svitli cesar in cesarica sta se odpeljala v Budimpešt, kder sta bila navdušeno sprejeta. Cesarjevič Rudolf pa se je odpeljal na Španjisko, obiskovat mladega kralja vdovca, ki namisli snubiti avstrijsko princesinjo Kristino. — V državnem zboru so nekateri poslanci hudo grajali ministre, zakaj nič ne storijo za povzdigo kmetijstva ter zlasti temu nalagajo neznosljivih bremen. Ministri so odgovarjali prav čudno. Tako je minister grof Mansfeld rekel, „da ni treba postaviti zoper ponarejevanje vina, ker boljših vin nihče ne ponareja, ampak le bolj slaba vina“. Tako tedaj, bolj ubožni ljudje, ki ne pijejo dragih vin, ker jih nimajo za čim kupiti, bi se morali še dalje goljufati dati?! Poslanec Proskovec je vprašal, zakaj Bismark brani „friško“ meso prevažati na Francosko? Odgovora še ni. Česki vodja dr. Rieger se pogovarja s Herbstom, da bi se Čehove porazumili doma z Nemci. V državni zbor pa Čehi bržčas zopet ne bodo šli, ker jim minister grof Taaffe ničesar obečati neče, marveč strogo tirja, naj se brezpogojno podvržejo državnemu zboru, t. j. ustavovernim Nemcem. Konservativni Nemci trdno napredujejo; v Lincu so pri volitvah za mesto zmagali v 1. razredu, celó škof in vsi kanoniki so šli volit, boleni mestjani so se dali v postelji zanesti na volišče. Štajerski konservativci tirjajo: vera in šola se morate zopet tesno združiti, šletno šolanje se naj skrči na 6 let, nedeljske šole zopet upe-ljajo, šolski stroški znižajo in pravičnejše razdelé. Tudi na Koroškem so konservativci prav marljivi in sklicujejo shode katoliških mož. Slovenci pak se ondi malo, malo gibljejo. V Trstu ni pomagala nič zmaga Slovencev v okolici, mesto je izvolilo preveč nezanesljivih domoljubov (?) in tako je prejšnji lahonski župan Angelis s 29 glasovi proti 25 bil zopet izvoljen. Trst je torej v lahonskih kremp-ljih. Ogorski državni zbor je sprejel postavbo, vsled katere se bo moralo vse učiteljstvo in šolska mladež učiti magjarskega jezika. Železnica v Bosni je dodelana do Zenice. Proti Turškemu so potegnili colninski kordon tako, da bo se od vvažanega blaga pobirala coluina. Vojna ladija „Helgoland“ je odposlana v Avstralijo, kder pripravljajo svetovno razstavo.

Vnanje države. Slovani imajo sedaj 4 slovanske države: Rusijo, Srbijo, Črnogoro in Bolgarijo. Ta je najnovejša. Ravno te dni je od vseh velevlad priznanega kneza dobila, mladega, krasnega in junaškega Aleksandra I. Njegov ujec, ruski car, ga je v turške vojski k sebi pozval. Mladi junak se je hrabro boril pri prekoračenju Donava, pri napadu na Trnovo in Plevno, in tako vreden postal vladar biti deželi in narodu, kate-rega je sam pomagal izpod turškega jarma rešiti. Ruska vojska ostane v Bolgariji pa tudi v Rumeliji vsaj do 3. avg. t. l. Mesto Orenburg na Ruskem je grozen požar poškodil, pogorelo je blizo

1000 hramov. Turškemu sultanu je poslal ruski car pismo, v katerem mu ponuja zvezo proti sovražnikom. To nekam meri! Egiptovski vice-kralj se nikakor neče vkloniti Angležem in Francozom. Na Italijanskem rogovili Garibaldi čedalje bolj za osnivanje republike. To utegne kralja v boj zoper Avstrijo pripraviti, da odvrne inam nevarnost, ki jegovej kraljevskej časti žuga. Nemški katoličani obhajajo 1100letnico sv. Walburge v Eichstädtu prav sijajno. Francoski katoličani so se zadnji čas tako močno potegovali za svobodo poduka, tedaj za svoje katoliške šole, da bo jim sovražni minister in jud Ferry bržčas moral odstopiti. Ker so Angleži uže dovolj tepeni bili v Afganistanu in v Afriki, zato mislijo resno na mir. Jakub-Khanu so ponudili nepričakovano ugodnih pogojev miru. Tudi v Afriki so sklenoli divjake Zulu-Kafre pri miru pustiti v njihovih brlogih. To je prav modro od tepenih Angležev, grabežev!

Za poduk in kratek čas.

Iz Gradea do Sarajeva.

(Dogodki iz življenja vojaškega duhovnika v bosenski vojski 1. 1878.)

XX. Na poti preko Vranduškega hriba srečali smo Slovenca g. dr. Srneca, ki je čuval z majhno posadko ta kraj, da ostane miren in prost vsakojakih klatežev. Stanoval je v revnej džamiji, ki je bila spremenjena v klet, žitnico in kosarno. Postregel nam je s prav dobro črnino, da smo si zopet privezali dušo za dalje potovanje. Od Vranduka naprej je šlo močno navzdol, kakor poprej navzgor, da se je bilo bojati, da ne bi jeli konji in vozovi hrastov staviti. Vsled grapaste, bodečim kamenjem nasute ceste podrobila so se nam nektera kolesa, kar je marširanje sila zaviralo. Sedaj se je predi pripetila kaka nezgoda, sedaj zadi in popravljena še ta ni bila, cvilila so uže zopet tam kje v sredi po tri, četeri kolesa, da bi človek uglasil. Pri takih neprijetnih razmerah nas nij veselilo ogledovati zaninive okolice. A kedar bode lokomotiv mimo Vranduka žvižgal in švigal, vem za gotovo, da bode vsakteri potnik z veseljem opazoval iz mehkega sedeža ta divni, mični okraj, da bode stmel nad njegovo lepoto. Če pa človek vedno pod noge gledati mora, da ne treskne ob kako klado ali pečino tako, da bi se mu iz neba vse zvezde pred oči usipale, onda mu ni mar za drugi svet, naj je še tako zanimiv, mikaven, vabljev. Zavoljo potnih sitnob priklestili smo še le ob treh popoldne v prijazno Zenico. A bili se še nismo pridno iz vozov izdevali ter vlegli pod češpljina drevesa, ki so se šibila uže na pol dozorelega sadja, ko nam donese telegrafista glas, da moramo vrat na nos in nos na vrat marširati, ker potrebujejo v Sarajevu naše pomoči. Kaj početi? Potovali smo skoro ves ljubi dan, ali dan od včeraj popoldne nismo še toliko toplega v usta

vteknil, da bi šlo pod nobet, razun, če je kateri gredoč v kakem „hanu“ šalico črnega v sebe zliz. Zato nam nij smela živa duša zameriti, da smo si v Zenici ob enem zajutrek, obed in večerjo skuhali in da smo tamo tudi prenočili.

Zenica je kake četvrt ure proč od glavne ceste Brod-Sarajevske med visokimi hribi, v prav prijaznej in rodovitnej dolinici, ktero namakajo mnoge koristne rečice. Mestice se ne imenuje zastoj: zenica, ker odgovarja to imenovanje popolnoma naravskeje podobi te okolice. Prebivalci štejejo okolo 1200, izmed kterih bode kakih 200 katoliških in 250 grško-iztočnih kristijanov. Poslednji imajo prav siromašno cerkvico. Mohamedanskih bogomolnic je menda 5, kakor bi sodil po številu jihovih minaretov. Nekde sem čital, da so se pred 35. leti tukaj naselili dalmatinski Hrvatje in da se zato ta kraj tudi mala Dalmacija zove. Zemlja mora biti plodovita, ker sem po njivah opazil toliko lepe koruze, krompirja, fižola, graha, po vrtilih pa raznovrstnega sadja kakor drobnih in debelih jabolk, okroglih in podolgovatih hrušek, belih in rudečih sliv, češpelj itd. Obiskal sem kat. župnika o. Jakoba Duič-a, ki prebiva sè svojim pomočnikom Bilipom Dujmušićem v lesenej pa lično postavljenjej, snažnej hišici. Pohištvo je po našem priredjeno. Ob stenah so visele kaj lepe, umetno izdelane podobe sv. Jožefa, Marijo Device in drugih svetnikov, ki se slavijo posebno po Bosni p. sv. Jurija, sv. Elije, sv. Jovana. Cerkva, posvečena proroku Eliji je precej prostorna in zidana v slogu prvotnih, davnodobnih bazilik. Ravno so jo krovec pokrivali, ker njej je preteklo zimo debel sneg streho porušil. Ne daleč od nje stavili so nov živinski hlev, ker so prejšnjega turčini dne 28. julija hudomušno zažgali. Župnik mi je pobitega sreča dopovedal o silnih britkostih, ktere so mu pripravili srboriti mohamedani pred vhomom avstrijske armade. Ves cerkveni denar so pograbili, zraven pa še oba duhovnika silo priganjali, da se bojujeta proti našim. Župnik se je posilnežem srečno umaknil, ne tako Bilip in pa grški pop Cir, ki sta morala z vstaši v Žepče. Tukaj pa sta natihoma pobegnula v Filipovičev takor, kteremu sta bila potem voditelja in tolmačitelja na potu čez Vranduk v Zeniško ravnico. Krščanski prebivalci so pozdravili Filipoviča v procesiji s cerkvenimi banderami. Za slovesni sprejem in gostoljubno postrežbo, ktero je župnik skazal našim vojakom, zahvalil mu se je osebnó svitli cesar ob priliki dohoda bosanske deputacije v Beč in daroval 500 fl. za cerkvene potrebe. Za ta veledušni dar se je kupil zvon z napisom „dar Franje Josipa I. cerkvi katoličkoj u Zenici u vrime osvobodjenja Bosne“. Kakor sem zvedel, vršilo se je dne 23. februarja 1879 blagoslavljenje zvona v neizmerno in nepopisljivo veselje naroda, kterega je bilo cele trume od vseh vetrov privrelo. Od leta 1875 se nahaja v Zenici tudi katol. početna šola, ktero obiskuje blizo 50

do 60 otrok. Šolsko poslopje se mora za tako mestice veliko in lepo imenovati. Sobano kinčajo razne slike, tablice za prvence, karta cele Evrope, figura mrknjenja solncea in lune, kakor jo je „narisao fra Bilip učitelj“. (Dalje prih.)

Smešničar 18. Rabelj je obešal krofastega hudodelnika, ker ga pa vrv ni dobro prijala, zgodi se, da hudodelnik ne obvisi na vešalah, nego se doli izmuzne. Kaj takega se mi pa vendar še ni zgodilo, reče prestrašeni rabelj. „Meni tudi ne“, odgovori hudodelec. Blaž Tominc.

Razne stvari.

(*Zlato mešo*) doživeli so prečestiti gospod Marko Glaser, kanonik in župnik pri sv. Petru pod Mariborom, 3. maja. Čestimo pristrčno in prosimo Boga, naj nam še mnoga leta ohrani za sv. Cerkev, državo in narod velezaslužnega gospoda!

(*Zopet novo slovensko knjigo za vojake*) izdal je neutrudljivi c. kr. stotnik Komelj v tiskarni sv. Mohorjevej: „Garnizonska in stražna služba vojakom v poduk.“

(*Blizo Griž*) v Zabukovici se je dne 28. aprila v premogovih jamah plin užgal in 3 delavce ubil. Grozno razmesarjeni bili so mrliči Petek, Basle in Gorajšek.

(*Brzovlaku pod kolesa*) se je žena deželnega sodnijskega svetovalca g. Levičnika vrgla pri celjske železniške postaji. Obedve nogi njej je odtrgalo. Par ur poznej je umrla. Sicer jako pridna in pobožna žena je to storila v naglej oblaznosti!

(*Dež in sneg*) sta veliko nesreč učinila. V Mariboru je v Badlove hiše pri dijaškem semenišču voda pritekla, da so ljudje v noči morali bežati; studenec je podrlo. Zemlja splazilo je v Melji, na Leitersbergu, pri Spielfeldu, v Vurmatu, Ormožu, Središču in železnice poškodilo. Drava, Pesnica, Sulma so povzročile povodnji. Pri sv. Petru pod Mariborom je meznarijo plaz podnesel in poslopje šolskih sester v silno nevarnost spravil. Tudi Savinja in Sava ste naredile zopet veliko škodo. Na Hrvaškem in Slavonskem je 40.000 oralov poplavljenih.

(*Vlomili so*) pri trgovcu Kopaču v Slov. Bistrici in mnogo blaga ukradli nepoznani tatje.

(*Konje v trebuh zabadal*) je konjedrski pomagač v Mozirju posestnikom po hlevih, da je tako dobil kožo, mast in meso. Zločinca ima sedaj sodnija zaprtega.

(*Pred „Marburger-Zeitung“*) pokleknil je Berghthalski g. Löschnig in njej odpustil, da ga je nedavno neusmiljeno po hrbtu naklestila, le dovoliti mu je morala po Lembaškem č. g. kaplanu telebat, kar mu je bilo velikodušno dovoljeno!

(*V Mislinjo padla*) je deklica Marija Muh iz Selove pri Slov Gradcu in utonila.

(† *Gašpar Sakošek*), mesar in posestnik v Celju, daleč poznan kot veliki podjetnik, je umrl, 60 let star.

(*Izmed učiteljev*) je nadučitelj g. S. Ješovnik pri sv. Roprtu v Slov. goricah dobil službenko doklado, g. J. Sorčan je postal podučitelj v Žavcu in g. F. Krajnc učitelj v Lembergu.

(*Srenja sv. Jakob v Slov. gor.*) je svojega 31 let ondi služkega učitelja imenovala za častnega srenjčana.

(*Železnica*) iz Koroškega nad Pontebo v Italijo bo do 1. julija t. l. dodelana.

(*Ustrelil*) se je ženijski nadlajtnant Matija Modic, iskren pa nesrečen Slovenec, v Varaždinu. Prej je bil v Ptuj.

(† *Umrli*) sta č. o. Rogerij Pfeifig, kapucin v Celju, in Franc Sova, gimnazijalec, v dijaškem semenišču; možgani so se mu bili vneli, doma je bil od Velike nedelje.

(*Prusk grof*) se klati po Mahrenberškem okraju in goljufuje ljudi z menjicami!

(*Dražbe*) 9. maja Jožef Ribič v Grajeni 1250 fl. 10. maja Fric Leyrer v Mariboru 11757 fl. Franc Sitar v Konjicah; 12. maja Marija Puh 2385 fl. v Konjicah; 16. maja Jožef Ostrožnik v Račah 141 fl. Karl Jagodič v Dreveniku, 3400 fl., Jera Kampel v Starošincih 1800 fl. Marija Praciskaka v Sapečkem.

(*Konkurzni izpit*) napravili so čč. gg. J. Lempl, J. Krušič, J. Voh, V. Plaskan, A. Šlander in A. Vodušek.

(*Spremembe v Lavantinski škofiji*). Č. g. Franc Žvarc je prezentiran za Kamco, benediktinec Admontski č. o. Korbinijan Lajeh, rodod in srcem Slovenec, postal je vikarij župnije sv. Jurija na Pesnici, katera župnija je ovemu samostanu od nekdanj lastna ali inkorporirana. Č. g. Anton Suhač bil je na vseučilišču v Gradcu promoviran za doktorja bogoslovja in je torej pravi, a ne „slepi dohtar“. Čestitamo! Č. g. Franc Zmazek gre v Stari trg za I. kaplana. Č. g. Franc Ferk za I. kaplana k sv. Petru pod Mariborom.

Listič uredništva. Dopisi iz Babinec, Male nedelje, Ljubna in Makol prihodnjič; Pravila kat. pom. društva v prilogi meseca julija, g. D. v g. Radgoni: hvala, dopis o misijonu smo prej dobili. Č. g. K. v Koprivnici: rep pri živinčetu ni bistven del. Ako torej hočejo g. župnik žival brez repa, tedaj je tele dvojče za plemo, sicer pa ni za plemo, sploh pa se čudimo, kako se brigati za g. župnikova teleta!

Tržna cena preteklega tedna po hektolitrih.

Mesta	Pšenica		Rž		Ječmen		Oves		Tariša		Proso		Ajda	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Maribor	6	30	4	30	4	10	2	50	3	90	4	20	4	30
Ptuj	5	80	3	90	3	75	2	60	3	80	3	70	3	80
Varaždin	5	20	3	40	3	45	2	30	3	50	3	10	3	60
Dunaj	9	92	6	90	7	15	5	95	5	25	6	85	—	—
Pešt	9	10	5	90	6	70	5	75	4	75	4	65	5	—

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 65.85 — Srebrna renta 66.25. — Zlata renta 77.75 — Akcije narodne banke 807. — Kreditne akcije 255. — 20Napoleon 9.34 — Ces. kr. cekini 5.59. — Srebro 100. —

Loterijske številke:

V Trstu 3. maja 1879: 58, 38, 46, 52, 83.
V Lincu " " 39, 35, 69, 50, 11.

Prihodnje srečkanje: 17. maja 1879.

JANEZ PRETTNER,

prej ZSAK,

v Radgoni, v dolgej ulici

priporočuje čest. duhovščini, visokej gospodi
in p. n. občinstvu svojo

dobro odbrano zalogo

steklovine, zrcalnikov, porcelana, beloprstne posode,
svetilnic s petrolejem, pozlačenih okvirjev itd.

Tudi se ondi sprejema urezavanje in ulaganje
okenskih steklov in pri cerkvah, učilnicah in novih
poslopjih po najnižji ceni zraven točne postrežbe
z najboljšim blagom. Za blagovoljna naročila se
1—3 prosi uljudno.

Železarija g. DANIJELA RAKUŠA

v graškej ulici v Celju

priporoča svojo zalogo izvrstno sestavljenih plugov, po jakom
nizke ceni, ima tudi vedno prav obilo železnega blaga kupcem na
izbiro: železa plošnataga, okroglega in štirivogatega dleta, želez-
nih obrobov, plehovine železne, bakrene, medene, cinkove in pok-
fanaste ter računa ove reči vse po izredno nizke ceni. Dalje se
dobijo ondi okovi za okna in dveri itd. Zaloga je tu jako
bogata in mnogovrstne robe na izbiro, tudi se dopošiljajo proračuni
za cele nove stavbe prav rado in brezplačno. Priporočuje se
tudi bogata zaloga

kuhinjske sprave in orodja kakor tudi deli železnih ognjišč.

Ako kdo hoče kaj o navedenih rečeh poizvedeti, se mu točno
daje odgovor brezplačno in franko. Naposled omenimo, da se na-
haja ondi tudi zaloga

gospodarskih mašin fabrike: Clayton et Schuttlworth
iz Beča in Linkolna.

9—12

Službo organista in cerkovnika

išče neoženjen, 23leten, vojaščine prost mladenič,
kteri svojo sposobnost z dotičnimi izvrstnimi spri-
čevali dokazati zamore. Več pové ured. Sl. Gosp.

FANTA,

ki je slovenskega in nemškega jezika zmožen in
dobro izšolan, sprejme v kupčijo z blagom vsake
robe

ALOJZ KUKOVEC,

1—3

trgovec pri sv. Marjeti pod Ptujem.

Vino na prodaj.

Podpisani priporočuje svoja vina najizvrstniše
sorte iz Gornje-Polskavskih gorc na podnožju
Pohorja in iz sloviti Jeruzalemskih gorc, in sicer
stara vina od l. 1868—1876. Cena je 14—22 fl.
za vedro ali 29—41 fl. za hektoliter. Tudi od-
dajem vino v steklenice pretočeno, po 50—60 kr.
steklenico.

V Mariboru meseca marca 1879.

Dr. Dominkuš,

3—3

odvefuk in posestnik vinogradov.

Priporočba.

Biljarde prireja, nje z novo prevleko prepenja in
sploh vsa popravila v to stroko pripadajoča po
najnižjem plačilu izvršuje

ANTON HALLEKER, mlajši

2—3

v Mariboru, v gosposkej ulici šte. 26.

v gosp. Tauchmanovej hiši prvem nadstropju.

Isti oskrbi tudi politiranje mizarskega pohištva
ali v svojem stanovanjem ali tudi v hišah naroč-
nikov — vse proti najnižjemu plačilu.

Barve za oljnate firneže

jako fino zribane, oljnate firneže, laneno
olje, trpentinovec, lake železne, kopalove,
damarjeve; vsakovrstne suhe barve, bronzo,
zlato v listkih, srebro, čopiče, sploh vse,
kar potrebuje lakirar, malar hiš itd. Robo
prodavam na veliko pa tudi na drobno
po jako znižanej ceni.

H. BILLERBEK.

Štacuna in zaloga:

v Mariboru, v gosposkej ulici „pri psovi“.

Cenilnike dopošiljam franko in zapstoj, zunanja
naročila izvršujem proti poštnemu povzetju vestno in
točno.

3—6